

meget ved den Forespørgsel, der har fundet Sted i Dag. Det er selvfølgelig ikke de ærede Forespørgeres Hensigt med den, men der er ingen Tvivl om, at det er en praktisk Virkning deraf. Ved Demonstrationen og ved Forespørgselen her i Dag skabes der en betydelig Reklame for vedkommende Foredragsholder baade i hans Virksomhed her i Landet og i den Virksomhed, han synes at have sat i Gang i Udlandet med Angreb paa den danske Videnskabsmand, den Repræsentant for dansk Aandsliv, hvis Navn kendes længst udenfor Danmarks Grænser.

Jeg skal slutte med at sige, at i dette Tilfælde staar hverken Ytringsfriheden eller Tankens Frihed paa nogen Maade i Fare i Danmark. Ikke heller staar Universitetets Lærefrihed i Fare. Der er ingen Grund til at paakalde Kultusministerens Indgriben — en Indgriben, som man ikke skal paakalde overfor Landets Lærestalter uden i Tilfælde, hvor det er absolut bydende nødvendigt. Derfor har det glædet mig at høre den højtærede Kultusministers Svar. Det var, om jeg saa maa sige, en særdeles blank Afvisning til den ærede Ordfører for Forespørgerne, og det forekommer mig, at den ærede Ordfører selv har givet et Vidnesbyrd om, at hele denne Forespørgsel var inderlig overflødig, thi efter at den højtærede Minister havde givet ham det blankt afvisende Svar, havde det ærede Medlem intet at sige dertil. Det ærede Medlem mødte ikke med nogen Misbilligelse — det ærede Medlem sagde nok nogle Ord, men skal vi være enige om .....

Formanden: Jeg gør den ærede Taler opmærksom paa, at Ordføreren for Forespørgerne bad om Ordet for en kort berigtigende Bemærkning og forbeholdt sig senere at svare Ministeren udførligere.

P. Munch: Det har jeg ikke lagt Mærke til. Det kan altsaa være, vi senere faar et Svar. Jeg havde tænkt mig, at den ærede Ordfører straks havde taget Ordet for at udvikle sit Standpunkt, men naar han ikke har gjort dette, er det os altsaa forbeholdt at høre, hvad det ærede Medlem har at sige, om det vil være muligt for ham at vise, at der har været alvorlig Grund til denne Forespørgsel.

Schovelin: Det ærede Medlem fra Fredensborg (Johan Knudsen) udtalte den Formodning, at intet Medlem af dette Ting vilde forsvare, hvad der er sket, og saa har vi dog nu set den Mærkelighed, at ikke mindre end to Medlemmer af dette Ting

har om ikke direkte forsvaret det Spektakeloptrin, der har fundet Sted, saa dog forsøgt at undskyldte det. Metoden har været dels at vende Angrebet mod andre, dels at forplumre Sagen. Det sidste har navnlig det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) sin Force i. I Forbindelse med Professor Brandes omtalte det ærede Medlem visse Smaadyr og holdt sig ganske naturligt indenfor det zoologiske Omraade, som maa antages at ligge indenfor hans Kundskabers Rækkevidde, nemlig Lus og Spyfluer. Men der er et andet Dyr, som maaske ligger ham noget fjernere, og hvortil hans zoologiske Kendskab maaske er mindre intimt, men som jeg vil anbefale ham at studere nærmere, thi der er virkelig et vist Aandsslægtskab. Det er Blæksprutten. Naar den ikke kan smutte væk, plumrer den Vandet og søger saa at komme bort fra sine Fjender. Det ærede Medlem konstaterede, hvorledes Oplysningen steg, og Verdengik frem; det var det, man skulde glæde sig over, og der var i Sandhed ikke noget, der var bedrøveligt i denne Sag. Jeg vil sige, at hvis det ogsaa skal være et Fremskridt, at Studenter piber Professorer og Docenter ned fra Katederet, fordi deres Anskuelser ikke behager dem, er det et af de Fremskridt, som jeg særdeles gerne giver Afkald paa. Men Hovedsagen for det ærede Medlem var at rette et Angreb paa det ærede Medlem fra Fredensborg (Johan Knudsen) for derigennem at komme bort fra selve Sagen, — som om det i allerfjerneste Grad vedkom det, der her er sket, at det ærede Medlem fra Fredensborg i sin Tid har skrevet en saadan Artikel som den, det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds oplæste. Der er nogle, der gør deres Dumheder i Ungdommen, der er andre, jeg taler nu til det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), — som sparer dem op til en ældre Alder.

Det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch) vilde hævde, at Lærefriheden aldeles ikke var i Fare, der var i Virkeligheden ikke sket noget. Ja, sagde han, hvis det havde været en Mand, som ubestridelig var den dygtigste i sit Fag, vilde det være noget andet. (*En Stemme:* Det sagde han ikke). Jo, det sagde han, det vil Rigsdagstidende vise. Det er netop det, som er det vanskelige ved Sagen: Hvem skal afgøre, om en Mand er kompetent til at udtale den eller den Anskuelse, og om han har givet gode videnskabelige Grunde for den Anskuelse, han hævder, eller ikke. Det skal først og fremmest ikke et Auditorium af